

stærkest satte ind med den nye Selvforsyningspolitik, De Forenede Stater og Tyskland, har meget beundringsværdige Resultater at opvise af deres Forhold til den øvrige Verden.

Imidlertid, naar det ærede Medlem advarer imod, at vi nu skulde sætte os stille hen og vente paa en bedre Verden, ja saa skal jeg dertil svare, at saa er vi enige, ganske enige. Jeg mener, at den Forhandlingspolitik med praktiske Formaal for Øje, der for Tiden føres, maa føres med saa megen Energi, som det er muligt at gøre det for et Rige som Danmark, og i Samklang med de Stater, som staar os nogenlunde nær. Det ærede Medlem sagde, at den maatte føres med alle Midler. Jeg skal ikke modsiges ham, men jeg vil gerne tilføje: alle *hensigtsmæssige* Midler, alle de Midler, som en rolig Overvejelse af de foreliggende Forhold virkeligt tilsiger os at anvende.

Jeg kan endelig tilføje, at fra 1929 til nu er dansk Handelspolitik ført paa den Maade, at hver Gang der forelaa Spørgsmaal der var af Betydning, for et eller andet Erhverv, gennemdrøftedes disse Spørgsmaal med det paagældende Erhverv, og hvis det paa væsentlig Maade berørte andre Erhvervs Interesse, ogsaa med disse Erhverv, og den Handelspolitik, som har været ført her, er Resultatet af disse fælles Drøftelser mellem Ministerierne og de paagældende Erhverv.

Det er ikke en Handelspolitik, ført ud i Luften, efter en eller anden teoretisk eller doktrinær Grundlinie, men en Handelspolitik, der i Forstaaelse med Erhvervene er afpasset efter de forskellige Forhold, og jeg kan roligt tilsige, at under de fortsatte Forhandlinger — vi staar midt i et betydningsfuldt Afsnit med England, vi staar foran en Forhandling med Tyskland om de særegne nye Forhold, der nu handelspolitisk er indtraadt i de allersidste Dage dér, og Dag ud og Dag ind foregaar der Drøftelser med andre Magter, der har markedsmæssig Betydning for Danmark eller betydelig Afsætning i Danmark —, under disse Forhandlinger vil vi følge samme Linie som hidtil, ikke afvisende noget Middel, som kan lindre den vanskelige Tilstand, hvori vi befinder os, saa længe Selvforsyningspolitikken skaber Ulykke for Verdensøkonomien, men stadig virkende i nøje Forstaaelse med de Erhverv, hvis Interesser det er vor Opgave at varetage.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Drachmann): Jeg beklager selvfølgelig, at den

højtærede Udenrigsminister ikke kan følge vort Forslag med Hensyn til Oslo-Konventionen, og jeg tror, at hvis han beskylder mig for at overdrive, om jeg saa maa sige, nedadtil, saa overdriver den højtærede Minister noget i modsat Retning, thi jeg tror nok, han lægger lidt for megen Betydning i denne Konvention. Jeg tror, at hvis den faldt bort, var der saamænd ikke mange Mennesker, der vilde lægge Mærke til det, og derfor vilde Danmark heller ikke paadrage sig nogen Uvillie, hvis de tog Ansvaret for, at den faldt bort.

Vor Skuffelse og det, der ligger til Grund for den af os foreslaaede Bestemmelse, er netop, at denne Konvention ikke er blevet udviklet saaledes, som det var Tanken; den defensive Fællesoptræden er ikke slaaet tilstrækkeligt igennem. Jeg ved meget vel, at der er nøje Føling, og at man har styrket hinanden og alt det, den højtærede Minister sagde; men jeg tror ikke, at Offentligheden ved det, jeg tror navnlig ikke, at Modparten ved det. De store Stater behandler os mindre Stater nu som tidligere — ikke mindst sidst under Verdenskrigen — efter den gamle imperialistiske Recept: Divide et impera!

Overfor dette er det en Kendsgerning, at de Lande, der er tilsluttet Oslo-Konventionen, og navnlig de Lande, der naturligt burde være Kernen omkring Oslo-Konventionen, har ikke sat sig til Modværge i tilstrækkelig Grad. Om det saa skyldes indre Gnidninger eller de høje Udenrigsministeriers Frygt for Kompetencehensyn eller Konkurrencehensyn mellem Erhvervene, skal jeg lade være usagt; vi ved alle, at Masser af Interesser brydes i den Slags Politik. Men det, der blev stillet i Udsigt, er i alt Fald ikke naaet, og jeg synes, der er en god Del af det gamle Eventyr om Kejserens nye Klæder, i Virkeligheden ogsaa kun det, tilbage af den Konvention, som vi jo fra alle Sider i Rigsdagen — det er ikke længere siden end i 1931, at vi drøftede den — tillagde Betydning, at vi gik ind i.

Men jeg tror nu ogsaa, at den højtærede Minister med hele den forsigtige Optræden, han her viste, idet han øjensynlig i sit Hjerte er ikke saa lidt enig med mig, vil tage dette ad notam og se at faa det danske Initiativ, der laa til Grund for Protokollen, som jeg nævnte før, ført videre igennem mellem Oslo-Staterne, saaledes at man i yderste Time kan, hvis man ikke vil ophæve den, saa i alt Fald faa noget mere Nytte ud af den end nu. Og saa er